

OTČE NÁŠ

JÁ: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

BŮH: Prosím?

JÁ: Nepřerušuj mne, Pane, já se modlím!

BŮH: Ale tys mne přece volal!

JÁ: To ne, vlastně jsem tě nevolal. To my se jen tak modlíme „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

BŮH: Tys mě volal, oslovil mě, chceš tedy začít se mnou rozhovor - nebo ne?

JÁ: „Posvět' se jméno tvé!“

BŮH: Myslíš to vážně?

JÁ: Co mám myslet vážně?

BŮH: Jestli chceš mé jméno posvěcovat. Co to vlastně znamená?

JÁ: No to znamená... To znamená... Já to vlastně vůbec nevím.

BŮH: To znamená, že mne chceš uctívat, že ti připadám jedinečně důležitý, že mé jméno je ti vzácné.

JÁ: Teď tomu rozumím. „Přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.“

BŮH: A děláš něco proto?

JÁ: Jestli něco proto dělám? Samozřejmě. Přece chodím do kostela.

BŮH: Já chci od tebe víc: Aby ses zbavil svých zlovyků, kterými nepotěšíš nikoho u vás doma. Abys myslel víc na své bližní, jak jim můžeš pomoci i k poznání víry. Já chci, abys uzdravoval nemocné, sytil hladové, těšil smutné - vždyť vše, co děláš pro druhé, děláš pro mne.

JÁ: Proč toto všechno připomínáš právě mě? Kolik lidí sedí v kostelích, kteří dělají méně než já?

BŮH: Myslel jsem, že se opravdu modlíš za to, aby mé království přišlo a má vůle se plnila. A to musí vždy začít právě u toho, který se za to modlí. Chceš-li být opravdu poslem mého království, to musíš opravdu ty chtít to, co chci já.

JÁ: Už to začínám chápat... „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“

BŮH: Myslíš nyní skutečně na to, že tvá prosba obsahuje i tvůj závazek, že i ty uděláš něco proto, aby lidé kolem tebe neměli nouzi?

JÁ: „A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

BŮH: A co tvůj bývalý kamarád Marek?

JÁ: Ale ty přece víš, jak mě vždycky provokuje, jak se mi vysmívá. A je silnější než já...

BŮH: Já vím. Ale co potom tvá modlitba: „jako i my odpouštíme...?“

JÁ: Já jsem pro, ať si lidé odpouštějí, ale u Marka to je přece výjimka, to se nedá odpouštět.

BŮH: Jsi upřímný. Ale dělá ti to vůbec radost s takovou zlostí chodit po světě?

JÁ: Vůbec mi to Pane nedělá radost.

BŮH: Já tě z toho uzdravím. Odpusť Markovi a já odpustím tobě. Přestaň se rmoutit kvůli tomu nepřátelství.

JÁ: Ale já nevím, jestli to dokážu...

BŮH: Neboj se, já ti pomohu.

JÁ: „A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.“

BŮH: To ti splním rád. Jen ty se vyhýbej lidem a situacím, které tě pokoušejí ke zlému.

JÁ: Jak to Pane myslíš?

BŮH: Vždyť ty dobře znáš své slabůstky, své zlozvyky: slabou vůli, nespolehlivost, hádavost, nedostatek snášenlivosti. nedej těmto pokušením žádnou šanci, postav se pevně proti.

JÁ: Mně se zdá, že tohle je ten nejobtížnější Otčenáš, který jsem se v životě modlil. Ale poprvé to má co dělat se mnou, s mým životem. Já jsem to vždycky jen tak odříkával... Chci to zkusit znovu. „Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.“

K O N E C